

PĀ~Ā•PAD PRO B&B - 1

PĀjtek, 26 duben 2013

Máme za sebou hlídání vnouĀ•ka. Je to naše zlatíĀ•ko, ale Ā•eho je pĀ™íliš... Znáte to. AĀ• mrazivo, dnešní den zalilo slunce. Rázem je chmura ta tam. S manĀ¼elkou usoudíme, Ā¼e dnešek, kdy jsme opĀ›t bez závazkĀ- a slunce nás láká na procházku… Neodoláme. Hodíme se do zimního i kdyĀ¼ sluníĀ•ko dĀ›lá divy. Kape ze stĀ™ech...

Taje sníh na cestách a cestíĀ•kách. Docela dnešek spíše neĀ¼ zimní den pĀ™ipomíná pĀ™edjaĀ™í. „Jdeme se projít. Jdeme do pĀ™írody.“
“Do pĀ™írody?“ opĀ•im. Ā¼ena ovšem má jasno. SdĀ›luje, Ā¼e do pĀ™írody mĀ-Ā¼e znamenat pĀ™itínovému vrchu. K zahrádkáĀ™ské kolonii. Kde jsme pĀ™ed léty mĀ›li zahrádku. MĀ›li - vlastně pomáhali nemocné sousedce. Vznikla tak za dobu cirká tĀ™í let urĀ›itá vazba na ten kousek pĀ™dy. Vazba i na dobré lidi, kteĀ™í nám pomáhali v zaĀ•ácích. Dobrý nápad. Realizujeme ho. Jsme zvĀ›davost sama. Co vše se na KvĀ›tinovém vrchu zmĀ›nilo… Sluncem ozĀ™ená krajina umocĀ›uje náš poĀ¼itek. PĀ™icházíme ke vstupní bránĀ›. Je otevĀ™ první pohled poniĀ•ená a zašlá. Dílo vandalĀ™. Vcházíme do areálu zahradní kolonie. NestaĀ•íme se divit. Místo udrĀ¼ovaných zahrádek – zmar - zkáza. PoniĀ•ené ploty. Zdevastované plochy dĀ™íve udrĀ¼ovaných záhonĀ™. Chatky kĀ›lny a zahradní domky pobourané. NĀ›která torza ohoĀ™elá. Toto vidĀ›t - je Ā•lovĀ›ku do plĀ•e. KvĀ›tinovou kolonii zna úplně v jiném svĀ›tle. HrĀ™zný Ā•asový posun. Osada se zdá opuštĀ›ná. Vládne zde pouze zkáza. FascinovanĀ› pokračujeme. Nikde Ā¼ivĀ•ka. Po pár krocích se... ozve se štĀ›kot psa. Vidíme i pána. Setkáváme se. Poznáváme se… Bývalý Ā•len kolonie. Pan Netušil. MĀ›l zahrádku vedle nás. Tedy, vedle nás – vedle sousedĀ›iny, co jsme jí celé dva roky pomáhali udrĀ¼ovat zahrádku. Byla v nemocnici, potom rok a pĀ™l se zotavovala. Soused nám byl nápomocen radou. Nyní se potkáváme za okolností, ani nemluvit. Podáváme si ruce. Není tĀ™eba více se ptát. ZaĀ•iná sám. Slzy v oĀ•ích. „ZaĀ•alo vše aĀ¼ po devadesátém. Bezdomovci... pohroma. Pomalu, ale jistĀ›. NejdĀ™íve drobné krádeĀ¼e ovoce, zeleniny. Nic poškozeno. BezdomovcĀ™ ale pĀ™í a pĀ™íbývalo i krádeĀ¼í. Celé záhonky, celá úroda. Policie nic neĀ™ešila a bezdomovci pĀ™itvrдили. Vloupání do chaty a zahradních domkĀ™. PoniĀ•ené ploty. NiĀ•ení zahrádek. Vzplály ohně. Ohně z chatek. My, zahrádkáĀ™i, jsme nemohli dĀ›lat. Policie nás upozornila, Ā¼e vzít vĀ›c do svých rukou je trestné a tak to budou i Ā™ešit. Bezdomovci si stĀ›Ā¼ov NiĀ•í... niĀ•í... protoĀ¼e nejsme k nim vstĀ™ícní!“ x x x Co dodat? ZahrádkáĀ™i odešli, nejsou zde uĀ¼ an Dílo zkázy je dokonáno. Pustina neláká ani toulavé psy. Rozcházíme se. JeštĀ› se otĀ•í a dodává: “...jeden tady ještĀ› Ā¼ije, zrovna v té bývalé vaší. Myslím, Ā¼e vím i, kdo to je. Vsadím boty, Ā¼e je to zedník, co bydlel u vás. Vš soused. Jestli si vzpomenu na jméno.... no...?“ “Prajz?“ PĀ™ikyvuje...“jojojo, to je on, Prajz..“ Rozcházíme se. My k naší zahrádce, pan Netušil s pejskem asi domĀ™. Pár krokĀ™ a jiĀ¼ je zahrádka vidĀ›t. Nelze popsat naše pocity. Ā¼alostný pohled na kdysi krásnou zahrádku. Na chloubu. UĀ¼ vidíme pĀ™ístĀ™ešek. Vidíme i komín Ā•ouhající ze stropu sklípku. KouĀ™ Ā™ Nezvaný host není „doma“. ManĀ¼elku nechám na cestĀ›. Má návštĀ›va mĀ-Ā¼e být risk. PĀ™ístup pĀ™ístĀ™ešku. Pane boĀ¼e... O stĀ›nu pĀ™ístĀ™ešku se vsedĀ› opírá Ā•lovĀ›k, zachumláný do zaš obleĀ•ení. Ā•epici staĀ¼enou hluboko do Ā•ela. OblíĀ•ej nevidĀ›t. Sedí. Hlavu a ruce poloĀ¼ené na kolenou pokrĀ•ený k nĀ›mu. Mluví na nĀ›ho, ale neodpovídá. Všimnu si, Ā¼e sedí na zašpinĀ™né dece Ā•i na Ā•em. Je zbarvena tmavou velkou skvrnou. Docvaklo mi! Je to zaschlá krev. Vracím se k manĀ¼elce. NaznaĀ•uji, Ā¼e je.... Neptá se, tuší co naznaĀ•uji. Volám 158. Dostávám pĀ™íkaz nevzdalovat se, Ā•ekat na pĀ™íjezd hlídky... -DOKTOR-